

The Friends #1

Interactief

Roman over een internationale dreiging

Copyright © René de Vries

Eerste druk - augustus 2013

Tweede druk - maart 2014

Derde druk - december 2016

Omslag ontwerp en foto cover: © René de Vries

Model: Rebecca Yuen

ISBN: 9789402157703

Uitgever Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

RENÉ DE VRIES

INTERACTIEF

Roman over een internationale dreiging

The Friends trilogie:

Interactief
Dodelijke Déjà-Vu's
Verraderlijke maskers

De trilogie The Friends berust deels op ware gebeurtenissen. De namen zijn veranderd en data zijn aangepast om herkenning te voorkomen. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen en/of instellingen berust dan ook op louter toeval.

PROLOOG

De snelbus stopte bij de halte van het winkelcentrum. Er stapte een man uit. Hij deed zijn OV-chipkaart in zijn portemonnee en liep het perron af. De straten waren zo goed als verlaten. Het was al nagenoeg donker. De man liep door de wijk. Hij haalde opgelucht adem toen hij zijn auto zag staan. Claudia was er dus al. Hij bereikte het huis en zijn vinger drukte op de deurbel. Er gebeurde niets. De man glimlachte; de deurbel was al jaren buiten werking. Hij strekte zijn arm en klopte op het keukenraam. Onwillekeurig moest hij denken aan de hoeveelheid mannenhanden die in het verleden hetzelfde hadden gedaan. Hij schudde zijn hoofd om deze gedachten te verjagen. Dat was verleden tijd. De lamellen werden wat opzijgeschoven en het knappe gezicht van Buhay verscheen even voor het raam. Ze glimlachte en verdween. Even later werd de voordeur opgedaan.

“Hallo Johan, kom binnen, bijna iedereen is er al, zelfs Claudia is er”, verwelkomde Buhay haar gast. Johan keek bedenkelijk maar Buhay was nog zo met haar gedachten bij het gesprek in de kamer dat het haar niet opviel.

Ze maakte plaats en Johan stapte naar binnen. Hij zette z'n fotomap tegen de wand en ontdeed zich van z'n jas. Zoals gewoonlijk was het erg rommelig in het halletje. Hij gooide zijn jas maar over de overige jassen op de in het halletje gestalde fietsen.

“Heb je nog mooie foto's kunnen maken de laatste weken?” vroeg Buhay nieuwsgierig. “Laat eens zien wat je in de map hebt.”

“Nou, nou, jij bent haastig. We hebben nog de hele avond, zullen we eerst maar eens naar de anderen gaan?”

Ze keek ietwat bedremmeld maar ging hem toch voor naar de huiskamer. Een snelle blik door de kamer leerde Johan dat Ronald er niet was. Uiteraard wist hij al dat Els er niet zou zijn. De overige leden van de groep waren wel aanwezig. Ze zaten reeds geanimeerd te praten over de voor- en nadelen van fluor in tandpasta, en Theo was uiteraard een verse pijp aan het stoppen. Hij knikte Johan

vriendschappelijk toe en vroeg: “Hoe is het laatst afgelopen met die drugsdealer? Je moest toch foto’s maken toen jullie hem met zeven kogels in z’n lijf vonden?”

Johan keek even de kamer rond, zag dat er nog plaats was naast Frans en liep naar de bank. Onderwijl antwoordde hij: “Met zo’n ritssluiting in je buik heeft zelfs een junk geen kans.”

“Hoe bedoel je, ritssluiting?” vroeg Buhay onnozel.

Theo was Johan even iets te snel af.

“Johan bedoelt daarmee te zeggen dat hoewel een junk wel het een en ander gewend is aan gaten in z’n lichaam, die kogelgaten toch iets teveel van het goede waren. Het is toch iets tochtiger dan gaatjes van een injectienaald.”

“Gadverdamme!”, zei Buhay en ging naar de keuken om koffie voor haar gasten te halen. Soms kon ze de grapjes van Theo niet zo waarderen. Nu zeker niet; het was nog maar kortgeleden dat ze haar man had moeten begraven. Haar man Matthew had jarenlang een dubbelleven geleid, zonder dat zij daarvan op de hoogte was geweest. Voor de buitenwereld was hij een computerdeskundige die geregeld een klus moest klaren in het buitenland. In werkelijkheid onderhield hij de contacten tussen de drugsmaffia in Nederland en Italië. Niet lang geleden werd hij tijdens een vuurgevecht met de Italiaanse politie gedood. Eigenlijk miste ze hem niet; hun huwelijk was nooit goed geweest. Het enige dat hen bij elkaar had gehouden was hun dochter Mieneke.

Het gesprek over de tandpasta belandde inmiddels bij de behandeling van de bio-industrie. Voor een buitenstaander misschien vreemd, maar voor deze groep was er uiteraard een logisch verband te ontdekken tussen deze twee belangrijke zaken. Johan liet zich naast Frans zakken en keek met een steelse blik naar de foto’s die hij op zijn schoot had liggen. Het waren prachtige foto’s geworden. Al snel verplaatste hij zijn aandacht weer naar Buhay. Hij had de afgelopen weken wat inlichtingen over haar ingewonnen, maar veel wijzer was hij daar niet van geworden. Uiteindelijk had hij de knoop doorgehakt. De hoofdcommissaris moest meer druk

uitoefenen op de AIVD om een in het geheim opgenomen telefoongesprek met hen te delen. Een stemanalyse moest duidelijkheid scheppen of Buhay wel of niet met de politie in Bologna had gebeld. De AIVD was na veel aandrang, ook vanuit de Amerika, overstag gegaan en had beloofd dat ze uiterlijk vandaag het bewuste bestand bij de hoofdcommissaris zou inleveren. Helaas was dat nog niet gebeurd. Vandaar dat Johan nu met een duivels dilemma zat opgescheept.

Toen iedereen van koffie was voorzien begon Theo te vertellen over zijn laatste vakantie in Griekenland. Hij haalde zijn fotomap tevoorschijn en rommelde wat tussen de foto's. Uiteindelijk vond hij wat hij zocht. Hij stond op en liep naar de schouw. De foto werd tegen het scherm van de open haard geplaatst. Buhay pakte de schemerlamp en knipte het aan. Ze richtte de lichtbundel op de neergezette foto. Het stelde een ruïne voor, met een prachtig doortekende lucht erboven. Het was even stil.

“Nu niet eens de veelbezochte Acropolis maar een gebouwtje dichtbij Sfakia.”

Buhay haalde haar schouders op.

“Op welk Godvergeten eiland mag dat nu wel liggen?” vroeg ze.

“Kreta”, was het korte antwoord.

Op dat moment begon het mobieltje van Johan te trillen. Johan keek op het display en zei: “Snotverdorie, dit moet ik even beantwoorden.”

Johan stond op en liep naar het halletje. Hij liet de kamerdeur op een kier staan. Hij keek even vluchtig achterom en zag dat Buhay naar hem keek. Zou dit toevallig zijn of zat er meer achter dat ze hem in de gaten hield? Hij nam geen risico en hield zich aan het afgesproken plan. Johan keek naar het Whatsapp bericht op zijn mobieltje. Hij moest met de meeste spoed de Hoofdcommissaris bellen. Hij tikte het nummer in en enkele tellen later wilde hij dat hij de tijd terug kon zetten. Johan werd bleek. Zijn hand vermorzelde bijna zijn mobieltje. Hij perste zijn lippen op elkaar. Toen de Hoofdcommissaris even stil was, vroeg hij: “Waar Ronald op dit

moment uithangt, weten jullie dus nog niet?”

Het antwoord was, zoals hij al vermoedde, ontkennend.

“En de AIVD?”

Johan was even stil en luisterde naar het antwoord.

“Ik kom meteen naar het bureau.”

Hij verbrak de verbinding en bleef even met gesloten ogen tegen de fiets aanleunen. Hij zuchtte eens diep. Peinzend liep hij naar de kamerdeur.

“Johan, jeetje, wat zie jij bleek! Is er iets met je?” vroeg Buhay toen hij de huiskamer in liep.

De anderen waren op slag stil. Johan kuchte en stamelde: “Ja, jullie hoeven me niet zo verbaasd aan te kijken, maar ik heb een verdomd vervelende mededeling.”

“Je hebt vanavond geen tijd meer voor ons. Waarom ben je dan ook bij de politie gegaan”, merkte Buhay op.

“Was het maar zo eenvoudig. Nee, het ligt moeilijker dan jullie denken. Zoals jullie weten was Ronald de laatste tijd af en toe met een klusje voor mij bezig. Zo op het oog was het heel onschuldig.” Theo knikte instemmend. Hij was advocaat en wist wat voor klusje dat was.

“Als het zo belangrijk is, kunnen we dan niet even wachten totdat Ronald er is?” vroeg Theo.

“Nee, want wat ik heb te zeggen, weet of wist Ronald al. Het volgende is namelijk het geval. Op de een of andere manier is het finaal uit de klauwen gelopen. Ik moest nu net de HC bellen. Oh God, waarom moet ik het tegen jullie zeggen.”

Het was even stil terwijl Johan moed verzamelde om hen te vertellen wat hij zojuist had vernomen.

“Aan het begin van deze avond is er een brandbom naar het huis van Ronald gegooid. Het hele huis is afgebrand. De brandweer heeft de verkoolde resten van twee lichamen gevonden. Waarschijnlijk Els en Maikel. Ronald zelf is spoorloos verdwenen.”

“Oh my God”, stamelde Buhay.

Frans stond snel op en liep naar de WC in het halletje. Ze hoorden

hem kokhalzend boven de WC-pot hangen. In één klap was er niets meer over van het gezellige avondje. Buhay begon zachtjes te huilen. Claudia stond op en nam haar in haar armen. Buhay legde haar hoofd op de schouder van Claudia en begon nog harder te snikken. Johan keek met een bleek gezicht naar z'n vrienden. Verdomme, waarom?

Claudia snoot haar neus. Haar betraande ogen keken de kamer rond. Johan keek wat hulpeloos om zich heen.

“Ga jij nu maar”, zei ze tegen hem.

Johan haalde opgelucht adem en verliet de kamer.

DEEL 1

RONALD

Hoofdstuk 1

We lagen op de vloer. Ik lag met mijn hoofd op de buik van Trudy, Tineke met haar hoofd op mijn buik. Het intelligente nummer van Super Sister was net afgelopen en Mike legde nu de Bolero van Ravel op de draaitafel. Het was twee uur 's nachts; we zouden de hele nacht opblijven. De ouders van Mike waren afwezig; zijn oma lag op sterven. Omdat Mike thuisbleef, hadden we het wekelijks terugkerend probleem vanzelfsprekend opgelost. We hadden ons voorgenomen om het vierde jaar van de HAVO ieder weekend bij elkaar te komen. Uiteraard niet om te studeren. Onze klas had driewintig leerlingen. Dit betekende dat we minstens twee keer het feest thuis zouden moeten houden. In de praktijk kwam het er niet van. Er waren van die doetjes die de zaterdag avond liever naar de tv zaten te kijken. Dus hoe vertel je je ouders dat ze hun huis drie keer in dit schooljaar zouden moeten verlaten. Want we waren uiteraard van plan om de hele nacht door te zakken. We hadden reeds drie maanden erop zitten. Over het algemeen waren de ouders netjes opgevoed. In het begin was het even wennen: hoe moesten we voorkomen dat het niet uit de hand zou gaan lopen. Maar het viel reuze mee. We namen onze eigen drank en zoutjes mee. En op een uitzondering na was er van drankmisbruik geen sprake. Na drie maanden fuiven konden we ons vinden in een tweedeling van de wekelijkse 'bijeenkomst'. De eerste helft van de avond, tot zo'n uur of twaalf, dansten we en deden wat spelletjes. De nacht was in het algemeen gereserveerd voor diepgaande gesprekken. Uiteraard bloeiden er romances op en er zullen er ongetwijfeld ook wel een paar zijn geweest die het deden. Maar gek genoeg (alhoewel, was het wel zo vreemd?): opkomende beelden van een orgie, seksuele uitpattingen, wilde neuk- en braspartijen waren in onze groep misplaatst.

Deze week hadden we dus het huis van Mike. De zachte klanken van de Bolero weerklonken door de huiskamer. Mike liet zich naast mij op de grond zakken. Hij legde zijn hoofd op het lichaam

van Els.

“Waar waren we gebleven?” vroeg hij aan mij.

“Ik zou mijn vroegste herinneringen vertellen”, antwoordde ik terwijl ik naar het plafond keek. Het kaarslicht veroorzaakte grappige schaduwen, het plafond mocht trouwens hoognodig gewit worden. Maar dat terzijde.

“Ik herinner me vaagjes dat ik als kleine jongen de trap opkroop. Mijn moeder staat aan de onderkant van de trap en zegt dat ik mijn broers moet wakker maken. Ze slapen op één kamer, het lijkt wel de zolder. Ik zie een schommel aan de hanenbalken hangen. Gezien de plaats waar we woonden, moet ik ongeveer twee jaar zijn geweest.”

“Waarom twee jaar?” vroeg Mike.

Ik luisterde even naar het gerommel in Trudy's buik.

“Omdat we toen naar een ander huis gingen verhuizen. En nu ik er zo over na lig te denken, ik herinner me ook nog dat mijn moeder zo'n ouderwetse wasmachine op de binnenplaats had staan. Met zo'n wringer er boven op.”

“Volgens mij is Molenaar daar met zijn kop tussen komen zitten. God, wat is die vent lelijk”, mompelde Nel.

“Hou je kop toch! Ronald ontboezemt zijn leven”, mopperde Mike.

“Zolang hij maar van mijn tietten afblijft”, antwoordde Els gevat.

“Meisje, dan zou ik eerst een expeditie op touw moeten zetten om ze bij jou te zoeken”, antwoordde ik.

“Zullen we doorgaan? Wat weet je nog meer?” vroeg Mike lichtelijk geïrriteerd.

“Dat ik op een stepje door de straat reed en dat ik eens met mijn ouders een wandeling ging maken. Het bijzondere van die wandeling was dat we op een gegeven ogenblik tussen allemaal omgezaagde bomen liepen. Mijn ouders kunnen dat laatste niet meer herinneren. Het zal wel een bouwterrein geweest zijn.”

Het was even stil. De muziek begon aan te zwellen.

“Zeg, weten jullie waar België ligt?” vroeg Koos

“Nou, Koos, zeg het maar. Ik wil wedden dat wij het niet weten”,

antwoordde Tineke.

“Op de grens van Nederland en Frankrijk, ha ha.”

“Jezus, wat flauw. Wie weet er nog een leuk spelletje.”

Op de een of andere manier mocht Tineke Koos niet. Ze had altijd wel wat op te merken. Als ik eerlijk ben: de moppen van Koos kwamen mij ook soms de strot uit. Het waren of Belgenmoppen, of behoorlijk schuine. Dat laatste ging dan nog wel. Tineke had een voorstel. Ze had onlangs op de tv gezien dat je door uiterste concentratie iemand op twee pinken omhoog kon tillen. Omdat niemand anders dat spelletje kende, moest ze het eerst uitleggen. Iemand ging op een stoel zitten, onbeweeglijk, erg geconcentreerd. Vier andere vrijwilligers gingen er omheen staan. Door bepaalde handelingen te doen kon men gelijktijdig een opperste concentratie bereiken. Op dat moment was het de bedoeling om tegelijk de pinken onder de oksels en knieholten de steken van degene die in het midden zat en dan hup: zonder moeite werd die persoon de lucht ingetild.

Het klonk allemaal erg geheimzinnig, vandaar dat we er best voor te porren waren. We kropen overeind en er werd een stoel in het midden van de kamer gezet.

“Wie wil in het midden zitten?” vroeg Tineke.

Mike stelde voor dat Trudy dat zou zijn. Achteraf gezien weet ik ook waarom: Trudy was het dikste meisje van de groep en Mike wilde het laten mislukken. Maar goed, Trudy vond het goed en ging op de stoel zitten. Uiteraard bood Mike zich niet aan om haar op te tillen. Ik wel, ik ging bij haar schouder staan, zodat haar oksel voor mij was. De andere drie waren Tineke, Koos en Nel.

Nadat op verzoek van Tineke de muziek was uitgeschakeld en de overige aanwezigen een plaatsje op de grond hadden gevonden, legde Tineke nog een keer de bedoeling uit. Mike zat naar mij te grijnzen. En ik naar hem. Beiden met een andere bedoeling. Het spel begon. Trudy zat uiterst geconcentreerd naar een kaars te kijken. Wij, de tillers, keken naar haar hoofd. Ik zag dat ze wat roos in haar haar had. Gek, dat ik daar toen aan moest denken. Het werd

doodstil in de kamer. De sfeer werd gespannen. Ik vergat gevoel voor tijd en ruimte, mijn blikveld werd steeds enger. Op het laatst zag ik alleen nog maar het speldje in het haar van Trudy; de rest was vervaagd. Mijn ademhaling werd steeds rustiger; ik kreeg een vreemd gevoel over me. Vaag was ik me ervan bewust dat Tineke het afgesproken teken gaf. Automatisch, zonder erbij te hoeven nadenken, stak ik mijn beiden pinken uit, plaatste ze onder de rechter oksel van Trudy en we tilden haar moeiteloos omhoog. Op het moment dat Trudy ergens boven ons hoofd bungelde realiseerden we plotseling wat er aan de hand was. In een keer was de betovering verbroken en met een zucht kwakten we Trudy terug op de stoel.

“Jezus, wat was dat eng”, stamelde ze. “Ik voelde me zo licht als een veertje.”

“Dat zou je anders niet zeggen”, antwoordde Mike.

Er werd luid gegriinnikt en ik snapte toen waarom Mike Trudy voorstelde en waarom hij naar mij had gegrijnsd.

“Dat had je niet gedacht hé, slappe pik”, lachte ik naar hem. Mike begreep mijn onuitgesproken woorden en knikte instemmend naar mij. Toen we even later samen bij de draaitafel stonden, zei hij zachtjes, zodat niemand anders hem kon horen: “Trudy is deze nacht voor mij.”

Ik pakte een plaat van de Moody Blues.

“Je gaat je gang maar; ik moet toch wat meer van de spelletjes van Tineke te weten zien komen”, fluisterde ik terug.

Ik legde de elpee op de draaitafel, pakte een colaatje en ging naast Tineke op de grond zitten. Ik sloeg mijn hand om haar schouder en fluisterde in haar oor: “Ken je nog meer spannende spelletjes?”

Op dat moment weerklonken de klanken van *‘Nights in white satin’*.

INTERMEZZO 1

In de landelijke dagbladen verscheen eind april een klein berichtje dat de meeste mensen niet eens de moeite van het lezen waard vonden. Dit soort berichtjes verscheen de laatste jaren wel vaker. Dat het wat frequenter voor begon te komen zou alleen diegene opvallen die er op de een of andere manier mee te maken had. Reisorganisaties, piloten of mensen met vliegangst bijvoorbeeld. Het berichtje bestond uit slechts drie zinnen en meldde dat in Frankrijk een vliegtuigje was neergestort. De motor zou zijn uitgevallen en slechts één inzittende had het overleefd.

Deze was zwaargewond en met de meeste spoed overgebracht naar een ziekenhuis in Parijs. Het verplegend personeel begreep niet waarom de patiënt politiebewaking had gekregen. Al snel deden de geruchten de ronde. De patiënt zou een ontsnapte bankrover zijn. De politie ontkende noch bevestigde dit gerucht. Ook kwam er geen verklaring toen de pers daar om vroeg. Na een paar uur van hardnekkig zwijgen overleed de patiënt en in het ziekenhuis was men de patiënt snel vergeten.

Meteen nadat de patiënt in het ziekenhuis was opgenomen belegde de top van de Franse geheime dienst een vergadering met Interpol en de CIA. Deze geheime ontmoeting vond plaats in een motel in een van de buitenwijken van Parijs. Onderwerp van gesprek was het vliegtuigongeluk en het feit dat er slechts een overlevende was. Ondanks stringente veiligheidsmaatregelen in het ziekenhuis overleed de patiënt aan een onnatuurlijke dood.

De waarnemend arts moest in de overlijdensakte verklaren dat de patiënt was overleden ten gevolge van de zeer ernstige verwondingen. De werkelijke reden was top-secret geworden en viel onder het hoofdstuk Staatsgeheim.

De CIA-agent vloog daags na het overlijden naar de Hawaï-eilanden.

Hoofdstuk 2

Mijn ouders waren op vakantie. Ankie, mijn zusje van 14 jaar, was met hen mee naar Oostenrijk. Ik moest nog drie weken naar school. Dan kreeg ik Paasvakantie. Gelukkig had ik deze laatste schoolweken het rijk voor me alleen. Het eten had ik al geregeld: de meiden van de klas zouden om de beurt een keertje komen koken. Uiteraard logeerde Mike bij me. Het was vandaag vrijdag. In verband met de tentamens van de eindexamenklas hadden wij een halve lesdag. De leraren hadden andere verplichtingen.

Ik draaide me nog eens lui om. Het was nog maar halfzeven. Ik kon nog een half uurtje blijven liggen. Ik was benieuwd of Mike al wakker was. Het was de vorige avond laat geworden. De TV-piraat had om middernacht een pornofilm uitgezonden: die film moesten we natuurlijk zien. Jeetje, wat ging dat er ruig aan toe zeg. Als dat nu naar bed gaan betekende, dan moest ik het toch maar eens een keertje gaan doen.

Ik dommelde nog een beetje in en werd wakker toen de wekker bij Mike afliep. Even later zaten we aan het ontbijt.

“En, heb je een beetje kunnen slapen?” vroeg ik aan Mike.

“Het ging wel. Die zus van jou heeft een leuke kamer. Allemaal mooie foto’s van de Golden Earring. En teddyberen op de grond.”

Hij lachte en smeerde voor zichzelf een broodje met pindakaas. Hij nam een hap.

“Hmm, dat is lekker. Alsof je een meisje kust.”

“Getver, vreemde smaak heb jij.”

“Ronald, knul, er gaat niks boven een zoen van een meid die net daarvoor een broodje pindakaas heeft gegeten. En ik kan het weten, want ik loop drie meiden op je voor.”

Aan het begin van het schooljaar hadden Mike en ik een weddenschap afgesloten. We zouden zien wie de meeste meisje in een schooljaar kon versieren. En onder versieren bedoelden we dan dat het echte verkering moest zijn. Voor de meisjes wel te verstaan. Dus met vlinders in hun buik, lekker vrijen, koffie voor je halen

tijdens de schoolpauzes. De stand was op dit moment 14 - 11, in het voordeel van Mike. Ik had nog drie maanden om daar verandering in aan te brengen. In alle stilte hoopte ik dat Mike iets ernstigs zou overkomen. Een verkoudheid, griep, of als dat ook niets zou uithalen, dan maar de ziekte van Pfeiffer. Maar die lul had waarschijnlijk een verbond met de duivel gesloten, want hij bleef maar gezond. Zelfs een gebroken been had hem aan het begin van dit schooljaar er niet van weerhouden om menig hartje te doen breken. Misschien was het zelfs in zijn voordeel geweest. Hij had toen over belangstelling niet te klagen. Ja, dat moest ik onthouden. Dat kon ik tegen hem gebruiken. Dat hij zo bang was om te verliezen, dat hij zo laf was om zijn been te breken.

“Welke lessen hebben we eigenlijk?” vroeg Mike met volle mond. “Het eerste uur hebben we Aardrijkskunde, en vervolgens hebben we wiskunde, biologie en het laatste uur voor de pauze hebben we gym.”

“En niet zomaar gym, nee meneer! Wat dacht u wat! We hebben gym met de meiden! Halleluja, de Heer zij geprezen.”

“Jawel, meneer Mike! Ook de discussie over racisme heeft onze school bereikt. Wat dacht u ervan, edelachtbare.”

“Deze rechter spreekt zijn vonnis uit. De genoemde HAVO-school in kwestie zal veroordeeld worden tot het verplicht invoeren van gymlessen voor de examenklassen waar geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen seksen.”

“En wanneer moet dat ingaan, rechter Mike?”

Mike nam een hap van zijn brood, zwaaide met zijn mes en sprak de historische woorden: “Met ingaande van het nieuwe schooljaar, opdat onze klas het eerst de verboden vruchten mogen proeven.”

Ik schoot in de lach en verslikte me haast in een slok melk.

“Me dunkt dat je vannacht genoeg verboden vruchten hebt gezien.”

“Het ging er wel ruig aan toe hè? Hoe heette die blonde meid ook alweer?”

“Jolanda”, hielp ik hem.

“Ja, die Jolanda. Wat een kanjers had die zeg. Voor die stopnaal-

den uit onze klas dat soort joekels hebben, moet er nog heel wat gebeuren.”

“Wat dacht je van kunstmest?”

“Als ik de meisjes dan mag bemesten.”

“Zoiets verdient een grondige aanpak. Dat moeten we samendoen.”

“Akkoord. Trouwens, hoe laat is het?”

Ik keek op mijn horloge.

“Acht uur. We moesten zo maar eens gaan. Heb jij je Biologie bestudeerd?”

“Waarom? We zouden vandaag toch een voorlichtingsfilm over seks krijgen?”

“Ja, maar eerst een schriftelijke overhoring over hoofdstuk 23.”

“Kolere”

Ik stond op.

“Die rotzooi ruimen we over twee weken wel op.”

Mike keek naar de ontbijttafel.

“Mij best. Maar je had beloofd dat we morgenavond dit huis zouden gebruiken voor ons wekelijks feestje.”

“Weet ik toch ook wel. Je dacht toch zeker niet dat ik het serieus meende?”

“Het zou wel een smerige boel worden. Maar goed, we zijn maar een keer in ons leven 16 jaar dus pluk de dag.”

“We ruimen het vanmiddag wel even op. O ja, mocht het je interesseren, we hebben uiteraard ook nog een boeiende geschiedenisles op het programma staan. Maar gelukkig is dat het enige wat we vanmiddag krijgen.”

Mike trok een vies gezicht. We pakten onze tassen en haalden de brommers uit de schuur. Ik hoopte dat dat kolere ding van mij nu eens in een keer wilde starten. Ik was hoognodig aan een echte toe, want met dit ding bleef ik sleutelen. En waarachtig, met een ferme trap startte het. Even later waren we onderweg. Van verkeersregels hadden we in die tijd nog niet gehoord.

Hoofdstuk 3

Het eerste lesuur was zonder bijzonderheden verstreken. Nog tien minuten en dan hadden we dat stomme wiskunde ook weer gehad. Mike en ik zaten zover mogelijk achterin het lokaal. We zaten een beetje verscholen voor de leraar. We hadden het gevoel dat we onze tijd op deze school aan het verspillen waren. Zonder noemenswaardige moeite haalden we altijd goede resultaten. Mijn laagste cijfer was een zeven, voor Duits.

Mike fluisterde: “Trouwens, dat was ik je vanochtend nog vergeten te vertellen.”

“Wat?” fluisterde ik terug.

“Naast die teddyberen en die posters van de Golden Earring heeft je zus ook interessante lectuur.”

“Je wilt toch niet beweren dat Ankie seksboekjes onder haar hoofdkussen heeft liggen.”

“Nee, maar toen ik vannacht even een blik in haar kast wierp.”

“Wat had je te zoeken tussen haar onderbroeken?”

“Hou je bek.”

Ik keek met een schuine blik naar het bord. Ik had Molenaar al een paar keer onze kant op zien kijken. Hem kennende zou hij ons zo een vraag stellen. Even opletten kon daarom geen kwaad. Hij had het over het berekenen van de volume-inhoud van een cilinder.

“Ssst. Molenaar gaat ons wat vragen”, siste ik naar Mike. En mijn voor gevoel had me niet bedrogen. Ik beantwoordde zijn vraag door het geven van de juiste formule en wist dat we voorlopig weer onze eigen gang konden gaan.

“Nee, ik heb bij je zus geen seksboek kunnen vinden. Volgens mij is ze nog maagd.”

“Volgens mij ben jij dat ook nog. Of heb je wat voor mij verzwegen? Vertel op, met wie heb je het gedaan?”

Mike begon te grinniken en haalde zijn schouders op.

“U heeft mij betrappt, eerwaarde. Ik beken schuld. Ik ben nog maagd. Heb medelijden, misschien kan ik daar nog verandering in

aanbrengen.”

“Ik vergeef je. Maar vertel op, wat had je te snuffelen op de kamer van mijn zus.”

“Ik was nieuwsgierig. Die meiden hebben toch allemaal een dagboek. Ik was benieuwd of Ankie ook aan die onzin meedeed.”

“Nee hoor, daar is ze veel te nuchter voor”, stelde ik hem gerust.

Mike begon te grijnzen.

“Toch, Ankie doet zoiets toch niet?” vroeg ik ietwat aarzelend.

Mike gaf geen antwoord. In plaats daarvan keek hij mij meewarig aan.

“Kolere. Wat stelt die griet mij teleur. Mijn zus is van haar voetstuk gevallen.”

Ik perste er zowaar enkele tranen uit en een snik ontsnapte uit mijn mond. Trudy draaide haar omvangrijke lichaam om en keek ons verbaasd aan.

“Wat heeft Ronald”, vroeg ze aan Mike.

Mijn schouders begonnen te schokken. Ik hield me bijna niet meer goed. Trudy vatte het serieus op.

“Is er iets ernstigs gebeurd?” vroeg ze bezorgd.

“Ja, Ronald mist zijn ouders en zusje. Hij heeft heimwee naar ze”, zei Mike met een dooernstig gezicht.

Trudy keek met een begrijpende blik naar me en zei iets in de trant van dat ze het wel begreep. Zelf had ze zoiets vroeger ook eens meegemaakt. Als ik er last van bleef houden, dan had haar moeder nog wel een heimweepil. Ze draaide zich weer recht om het huiswerk voor de volgende keer te noteren. I was saved by the bell: op het moment dat de toeter ging, proestte ik het uit. Ik kon het lachen niet meer inhouden. De tranen stroomden me over de wangen.

“Ik ben blij dat Ronald Jansen blij is met het opgekregen huiswerk”, weergalmde het door het lokaal en Molenaar verliet het klaslokaal.

Mike gaf me een dreun tegen mijn schouder. Ook hij lag dubbel. Trudy draaide zich om en zei met een kwade stem: “Stelletje flikkers.”

Toen hadden we het helemaal niet meer. We bleven naschokken totdat de deur van het lokaal openging en mevrouw Borst binnenkwam. Borst was onze lerares Biologie. Zoiets kwam alleen maar in boeken voor, vonden wij. Een biologielerares die als achternaam Borst had. Maar goed, zij kon er ook niets aan doen, want haar vader heette ook zo. Ik herinnerde me dat ze tijdens haar eerste les zei dat ze er zelf ook om had zitten lachen. Ze vond het onzin om de naam van haar moeder aan te nemen. Ze vond het wel handig; op deze manier wisten vreemden meteen dat ze Biologie gaf. De klas had helemaal dubbel gelegen. Koos achtte toen het tijdstip rijp om haar te vragen of ze het toppunt van impotentie wist. Uiteraard bleef ze het antwoord schuldig.

“Rood staan bij de spermabank”, kraaide Koos van plezier.

De klas bleef erin. Vanaf dat tijdstip was Borstje onze favoriete lerares. Ik schatte haar op een jaar of 35, behoorlijk oud dus. Maar voor degenen die erop kicken: Borstje was nog steeds vrijgezel en belangrijker nog: ze had een lekker figuur. In mijn fantasieën speelde ze weleens de hoofdrol. Ik zal haar wat geneukt hebben.

“Goedemorgen, jongelui. Ik zal vanochtend haast moeten maken”, sprak Borst

“Een vluggertje dus”, hoorde ik Koos voor in de klas mompelen. Borst ging er niet op in, want anders zou er het eerste kwartier van lesgeven geen sprake zijn.

“Allereerst mag Tineke even blaadjes ronddelen. We beginnen dit lesuur met een paar simpele vragen over hoofdstuk 23. Over twintig minuten gaan we naar het filmlokaal alwaar we een leerzaam filmpje te zien zullen krijgen.”

De hiernavolgende twintig minuten was het redelijk stil in het lokaal. Zoals gebruikelijk waren Mike en ik als een van de eersten klaar. Ik keek een beetje verveeld het lokaal rond. Zoals gezegd, wij zaten meestal wat achteraan, diagonaal vanaf de lerarentafel. Het lokaal was in drie rijen verdeeld, met in iedere rij twee tafels aan elkaar geschoven. De stoelen in de middelste rij waren leeg. Susanne zat op de achterste stoel bij het raam. Ze had niemand

naast haar zitten. Enerzijds kwam dat omdat we een oneven aantal leerlingen in de klas hadden, anderzijds omdat ze er niet helemaal bij paste.

Susanne had weleens verteld dat ze uit zo'n gat kwam, ergens in de kop van Noord-Holland. Alkmaar, ja dat was het. Nu is dat natuurlijk niet zo'n ramp. Er schijnen er meer mensen te wonen. Maar dat is zelfs voor Amsterdammers nog geen reden om zo'n grietje links te laten liggen. Nee, maar het gerucht ging dat ze bij haar thuis altijd in hun nakie liepen. Haar ouders waren van die naturalisten of naturisten. Verdorie, hoe heette dat ook al weer.

Mike gaf me een por. Hij knikte met zijn hoofd naar Trudy. Ze zat de puffen en te steunen. Het was dit voorjaar erg warm, maar in dit geval liep Trudy rood aan omdat de vragen waarschijnlijk toch iets te moeilijk voor ons dikkertje waren.

De tijd was om. De repetitieblaadjes werden opgehaald en we werden vriendelijk doch dringend verzocht om het op de gangen wat kalmpjes aan te doen. Er klonk hier en daar wat gegriemel. De school werd opgeknapt, dus zo nu en dan weerklonk er door de gangen getimmer en geboor. Om de overlast voor elkaar zoveel mogelijk te beperken hadden de docenten dit schooljaar afgesproken dat de leerlingen een eigen lokaal kregen en dat de leraren van het ene naar het andere lokaal zouden zwerven.

We stonden op en liepen als ratjes achter Borst aan. Over de film viel weinig meer te vertellen. Het was zo'n overbekende, afgezaagde toestand over bloemetjes en bijtjes en kleine kinderen. We werden er ontzettend melig van. Toen er op een gegeven ogenblik een blote borst in beeld kwam, zei Koos: "O jee, dat vinden mijn ouders niet goed hoor. Hier zal het schoolbestuur meer van horen."

We lagen dubbel; van een eventueel serieus gesprek kon uiteraard geen sprake meer zijn. Borst had dat goed in de gaten, want zodra de laatste beelden over het doek rolden, kregen we van haar toestemming om ons heil op het schoolplein te gaan zoeken. Dat deden we uiteraard maar al te graag.

Mike, Tineke, Trudy, Els en ik liepen naar ons vertrouwde stekkie

naast de fietsenstalling.

“En dan kunnen we er wel zo’n gein over maken, maar ergens is het natuurlijk jammer. Waarom zijn er geen normale films over seks”, mopperde Els.

“Och, die zijn er wel”, zei Mike vol overtuiging.

“Zeker weten”, viel ik hem bij. “We hebben er gisteravond nog eentje gezien.”

“Hebben jullie soms naar EUREKA gekeken?” vroeg Trudy.

“Jij toch ook.”

Trudy begon te blozen. Ze stamelde: “Nee, maar ik hoorde zoiets van mijn broers.”

“Wat zijn jullie toch een stelletje viezeriken”, ginnegapte Tineke.

“Protest. Ik heb me vanochtend nog gewassen, en ik weet uit betrouwbare bron dat mijn kameraad hier rechts van mij afgelopen zondag zich strikt aan zijn maandelijks wasbeurt heeft gehouden.”

“Dat klopt”, zei Mike. “Ronald mocht namelijk mijn poepgatje schoonmaken.”

“Jakkes, vieze oversekste ventjes.”

De bel ging en even later vulde het schoolplein zich met de overige leerlingen. Voor ons het sein om toch maar even de buurt in te gaan. Ik was door mijn voorraad muntendrop heen. Jamin had de laatste jaren nog nooit zo’n hoge omzet gehad. Ik moest toch maar eens vragen of ik geen aandelen van die winkel kon krijgen. Ik had immers genoeg geld in hun kassa gestort.

We verlieten het schoolplein. Tineke begon een liedje te zingen dat ik nog niet kende. Het klonk een beetje gospelachtig. Ik keek haar eens aan. Ze had lange donkere haren, een T-shirt en een afgeknippte spijkerbroek aan. Haar voeten staken in een paar sandaaltjes. Ze had donkere ogen en hoge jukbeenderen. Haar mondje was om te zoenen. Ze moest dit weekend maar eens voor de bijl. Mike had haar ook al twee keer gehad. Jeetje, wat klonk dit trouwens vrouwonvriendelijk. Maar goed, Tineke zag er erg verleidelijk uit. Ze begon zelfs al mooie borsten te krijgen, alhoewel ze het natuurlijk goed verborgen hield. Maar de welving onder haar T-shirt sprak

voor zich.

Mijn blik vestigde zich nu op Trudy. Een hemelsbreed verschil met Tineke. Trudy was meer het type van een wandelende vleestank, van haar speklagen kon Afrika een jaar lang eten. Om de oogschade voor haar medemens een beetje te beperken droeg ze meestal lange wijde jurken, met prachtige geborduurde afbeeldingen erop. Veel verstand van mode had ik nog niet, maar ik moest eerlijk bekennen dat de flowerpower outfit van Trudy haar prima stond. Nu nog een mooie band in haar korte, blonde haar. Maar ondanks herhaaldelijke pogingen van Mike en ondergetekende wilde ze dat nog steeds niet.

En omdat er tijdens deze wandeling naar Jamin weinig voorviel had ik de kans om ook Elsje nog eens te bekijken. Elsje, want ze was klein van stuk. Zo, op het blote oog gemeten, schatte ik haar zo'n 150 cm. Ik versnelde mijn pas en draaide me om. Ik keek nog eens goed.

“Waarom kijk je zo naar me”, vroeg Els.

Ik antwoordde dat ik haar lengte probeerde te schatten. Ik deed nog een stap achteruit en kreeg vervolgens een dreun tegen mijn schouder en een vloek naar mijn hoofd geslingerd. Zonder dat ik er erg in had gehad, was ik op het fietspad terecht gekomen, vlak voor het wiel van een aanstormende fietser. Hij had het postuur van een bouwvakker en we hielden wijselijk ons lachen in totdat deze brave man de hoek was omgeslagen.

“Sjonge jonge, ik wist niet dat je mijn lengte zo graag wilde weten”, grinnikte Els, “maar omdat je je leven in de waagschaal hebt gesteld: ik ben 1 meter 40 cm. Op blote voeten.”

We liepen nog wat nagrinnikend door. Ik had het dus redelijk gegokt. Klein van stuk, en zo te zien moesten de erwtjes van Els nog steeds wat groeien om borstjes genoemd te kunnen worden. Ze had een donkere huidskleur; ze was in Afrika geboren. Ze had een middel, die je volgens mij met twee handen kon omklemmen. Hoe noemde mijn moeder dat ook al weer? Een wespentaille, of zoiets. Enfin, met haar bruine ogen, zwart haar tot haar schouders, en haar

immer vrolijke karakter was Els een gewaardeerd persoontje. Trouwens, we werden natuurlijk allemaal gewaardeerd, anders zouden we elkaars gezelschap niet zo vaak zoeken.

Bij Mike was al heel vaag iets van een snor te zien. Hij had kort zwart haar, dit in tegenstelling tot wat toen de mode was: lang. Ik schatte hem zeker op 1 meter tachtig, dus drie cm korter dan ik was. Jezus, wat moest je meer over een vent zeggen. Mode interesseerde hem niet: het kon hem niets schelen of hij in een korte danwel spijkerbroek liep. Meestal een T-shirt, en aan zijn voeten gympies. Ik liep meestal op gympies, droeg als het even kon zwarte kleren (vooral de zwarte spijkerbroek van Levi vond ik het einde) en droeg mijn golvend haar tot op mijn schouders.

We hielden halt voor de deur van Jamin.

“Het is ons te warm om naar binnen te gaan, je haalt je plakpoep zelf maar”, zei Mike.

Ik zuchtte, mompelde iets over onrechtvaardigheid en opende de deur. Binnen was het opmerkelijk koel. Het meisje achter de toonbank keek me aan.

“Dag”, zei ze.

“Dag”, antwoordde ik.

Ik keek haar aan. Ze was best wel knap. Ze was een jaar of achttien. Blauwe ogen, blond haar, flinke borsten, meestal een minirok of hotpants. Ik had weleens van iemand gehoord dat ze poseerde voor amateur schilders. Zo’n schilder- en tekenclubgebeuren. Ik was benieuwd of ze het dan ook naakt deed. Ik keek haar nog eens aan en kreeg het toch ietwat benauwd.

“Zeg het maar, twee en een half ons muntdrop?” vroeg ze.

Ik knikte. Terwijl ze de schep hanteerde moest ik onwillekeurig terugdenken aan de film van afgelopen nacht. Aan die seksbom Jolanda. Dit winkelmeisje leek totaal niet op haar; het enige wat ze gemeen hadden was het poseren. Wel, als dat de manier was om een meid bloot te krijgen, dan moest ik ook maar eens gaan schilderen. Alhoewel, mijn hoogste cijfer voor tekenen was een vijf dus ik kon dat idee maar beter uit mijn hoofd zetten.

“Dat is dan een gulden vijftig”, zei ze.

Dan maar fotograferen. Ik betaalde haar en gaf haar een knipoog. Ze keek me verwonderd aan en begon toen te glimlachen. Als ik haar met deze glimlach naakt voor de camera kon krijgen... Ik zei gedag en voegde me bij mijn vrienden. Waar haalde ik het geld en een goede camera vandaan?

INTERMEZZO 2

Van alle mensen die naar hun werk in het Pentagon gingen, en dat waren er zeker vijftigduizend, was het blonde meisje een apart geval. Eigenlijk hoorde ze er helemaal niet thuis. Ze was meer het type van Playmate van het Jaar en zou dagelijks voor de camera's van 's werelds meest beroemde fotografen te vinden moeten zijn. Maar Kathleen was allesbehalve een dom blondje. Daarmee uiteraard niet gezegd hebbende dat alleen domme blondjes een playmate zouden kunnen worden. Kathleen deed echter geen pogingen om door te dringen tot in de kringen van de jetset. Ze deed trouwens geen enkele poging om haar klassieke schoonheid te exploiteren. Voor geld hoefde dat ook niet. Ze was één van de best betaalde krachten van het Pentagon. Als ze door de gangen liep, wiegde ze met haar heupen, met de gratie van een danseres. Onwillekeurig keken voorbijgangers haar na. Maar haar mannelijke collega's hadden het reeds opgegeven om haar te benaderen. Het verhaal ging de ronde dat ze frigide danwel lesbisch was. Kathleen liet het er maar bij.

In tegenstelling tot wat gangbaar was bij het Pentagon, ging Kathleen meestal gekleed in een strakzittende spijkerbroek en overhemd. Geen stropdas of strik, en alleen het bovenste knooppje was los. Het overhemd spande rond haar stevige boezem. Ze droeg zelden een BH en bij het betreden van het overheidsgebouw droeg ze steevast een katoenen draagtasje over haar schouder. Maar het meest opvallende aan Kathleen was niet te zien en derhalve bij zeer weinig mensen bekend. Ze had een uitzonderlijk begaafd brein dat in staat was de meest ingewikkelde vraagstukken op te lossen en ze had een zeer goed fotografisch geheugen. Haar intelligentiegemiddelde was 185 en ze was in het bezit van de D-pas die haar inzage verschafte in alle staatkundige geheimen. Ze sprak vloeiend verschillende talen, waaronder Spaans, Portugees, Nederlands, Afrikaans, Frans, Duits, Noors en Pools. Alhoewel ze van nature een vriendelijk karakter had en het zalig vond om op een zomer-

middag op een terrasje een pilsje te drinken met een stel goede vrienden, raakte ze de laatste jaren steeds geïsoleerder. Dat had uiteraard alles te maken met haar beroep en alle geheimen die daaraan verbonden waren. Haar beroep was de wereldvrede.

Kathleen betrad het Pentagon, nam een aantal liften en passeerde een aantal deuren met beveiligingsbeambten. Uiteindelijk kwam ze in een smalle, slecht verlichte gang terecht. Aan het eind van de gang was slechts één deur. Geen nummer, geen opschrift. Naast de deur was in de muur een schuin glazen plaatje aangebracht. Kathleen legde daar de palm van haar rechterhand op en de deur ging automatisch open.

Er waren van alle vijftigduizend Pentagon-medewerkers slechts negen mensen die toegang hadden tot deze kamer. Kathleen was één van hen. Trouwens, het bestaan van deze kamer was bij niemand anders bekend dan bij de negen, bij de president en diens plaatsvervanger, en bij het hoofd van de CIA.

De kamer die Kathleen binnentrad, was meer een bunker: geen ramen, een eigen ventilatiesysteem, geluiddichte muren, geen kasten. Er stonden slechts negen stoelen bij een ronde tafel. In de hoek stond een papiervernietiger: mocht iemand uit de groep van negen, welke de inofficiële naam Drug-store droeg, het nodig vinden om iets op te schrijven, dan werden die notities stevast bij het verlaten van het vertrek in de papiervernietiger gestopt. Van het papier bleef niets anders over dan poeder. Voor alle zekerheid werd dit poeder onder strenge bewaking in een oven verbrand.

Aan de muren hingen landkaarten van alle werelddelen. Op sommige kaarten zaten rode vlaggetjes geplakt. Langs de wand tegenover de deur stond een lange tafel, welke volgepropt was met allerlei computers. De meesten waren volop in bedrijf. De ingenieuze software zorgde ervoor dat alles automatisch verliep. Soms klonk er een zacht piepje: op een scherm verscheen een belangrijke mededeling. De computers hielden de laatste belangrijke ontwikkelingen bij. Via niet te traceren verbindingen waren ze geschakeld aan de computers van de CIA in Langley, met het informatiecentrum

van de FBI, terwijl onder uiterste geheimhouding technici bezig waren om de codes van Interpol en MI-5 en MI-6 te kraken. Ook de computers van de Russische geheime dienst en de Mossad hadden geheime verbindingen. Hoewel, met de introductie van PRISM was eigenlijk niets meer geheim. De computers van China stonden op het punt gehackt te worden. De Drug-store groep bestond sinds de Cuba-crisis. In eerste instantie was de groep, die in de beginperiode uit tien mensen bestond, in het leven geroepen om erachter te komen hoever Kennedy kon gaan met die wereldbedreigende crisis. Het credo van de toenmalige groep was 'Voel als een Rus'. Drug-store deed verrassende uitspraken, welke uiteraard alleen aan Kennedy ten gehore werden gebracht. En hij had er baat bij; de Russen trokken zich terug. Kennedy realiseerde zich toen dat het in stand houden van Drug-store van elementaire betekenis kon zijn voor het behouden van de wereldvrede. In dit licht gezien was het uitermate belangrijk dat niemand iets te horen kreeg over het bestaan van Drug-store.

Kathleen was het jongste lid; ze was in de plaats gekomen van de man die precies veertig jaar lang deel had uitmaakt van de groep. Ze was afkomstig van de afdeling 'Zuid-Amerika'.

Alle vijftigduizend medewerkers van het Pentagon werden voortdurend gescreend door Interne Beveiliging. Op zich was dat normaal, gezien de voortdurende spionage-activiteiten van het Oostblok, van het Midden-Oosten en de laatste jaren in toenemende mate van Zuid-Amerika. En normaal gesproken werden de dossiers zelden ingekeken door het hoofd van de I.B. Maar een geheime Memo van de CIA betreffende 'Zuid-Amerika' was de oorzaak van het feit dat Kathleen's dossier op het bureau van Hoofd I.B. terecht kwam. Hij las het dossier over Kathleen en stuurde het door naar het hoofd van de CIA. Een paar gesprekken en aantal screenings later werd Kathleen toegelaten tot Drug-store. Dat was ongeveer tien jaar geleden.

In deze tien jaren maakte de wereldpolitiek een revolutie door, zo omvangrijk en met zulke verstrekkende gevolgen, dat het naast

Drug-store slechts voor diegenen die er dagelijks zeer intensief mee te maken hadden, nog bij te houden was. In de jaren zestig was Drug-store zeer intensief bezig met het probleem Rusland. Allengs veranderde dat. Nieuwe problemen deden zich voor. Het Midden-Oosten liet van zich horen. Israël was in staat een atoom-bom te fabriceren, het boterde niet tussen de Golfstaten. Menigmaal werd Drug-store door de president ingeschakeld. En dankzij het analytisch vermogen van deze groep mensen werden de Amerikanen voor vele blunders bespaard. Vietnam was het typische voorbeeld van een blunder waarbij men verzuimd had Drug-store te raadplegen. Met uiterst pijnlijke gevolgen, honderdduizenden doden, en tienduizenden die voor de rest van hun leven lichamelijk en/of geestelijk gehandicapt door het leven moesten gaan.

De laatste jaren begon een nieuw gevaar de kop op te steken. Drug-store kwalificeerde dit monster als het meest bedreigende wat de wereld tot nu toe had meegemaakt. In de ogen van Kathleen en haar acht collega's was de Vietnam-oorlog slechts een stoeipartijtje tussen een paar kinderen, vergeleken met dit nieuwe monster. Het was vooral zo gevaarlijk omdat het niet serieus werd genomen door de overheden van de westerse wereld. In het Oostblok had men andere problemen, daar waren ze zelfs te dom om dit sluipende gevaar gewaar te worden. In eerste instantie werd Drug-store ook niet serieus genomen door de nieuwe president van de Verenigde Staten. Pas nadat er vliegtuigen als rijpe appeltjes uit de lucht begonnen te vallen, schonk de president meer aandacht aan het bange vermoeden van Drug-store. Er werden drastische maatregelen verlangd. Het meest drastische was de manier om aan geld te komen. Want er was geld nodig, ontzettend veel geld. Om de wereldeconomie te behoeden van een tweede beurskrach, moesten er onbekende wegen bewandeld worden die leidden tot de schatkamers van Amerika.

Tom, haar collega, verzuchtte nog weleens: "Waar zijn toch die goede oude tijden gebleven toen we nog gewoon wisten dat de vijand zich had teruggetrokken achter de Oeral. Toen spionnen

nog respect voor elkaars vakmanschap hadden. Nu kan iedereen je vijand zijn.”

Kathleen had voorgesteld om het credo ‘Voel als een Rus’ te veranderen in ‘Vertrouw alleen jezelf’. De overige acht hadden eerst bedenkingen opgeworpen; hun integriteit werd natuurlijk aange-tast. Maar allengs werd duidelijk dat Kathleen gelijk had. Het be-wijs werd overal op de wereld geleverd. De meest onkreukbare politici vielen door de mand.

Naarmate Kathleen en de haren meer en meer gehoor kregen bij de president, en naarmate het meer effect scoorde bij de verhou-ding tussen Oost en West, deed zich een nieuw probleem voor. Het probleem van de dreigbrieven waarin absurd hoge eisen werden gesteld. En deze dreigbrieven waren de oorzaak van het feit dat Kathleen al enkele maanden zes van de zeven dagen per week overwerkte.

Ze ontdeed zich van haar bontmantel, nam plaats aan de tafel, nam een spiegelkje en poederde haar neus. Ze keek in haar eigen don-kerbruine ogen en constateerde dat ze die ochtend iets teveel lip-penstift had gebruikt. Niet dat ze zich daarover druk maakte. Voor-dat dit uur voorbij was zou ze al drie kopjes koffie hebben opge-dronken en van de lippenstift zou dan weinig meer over zijn. Ze keek de tafel rond. Haar collega’s namen even de tijd om het laat-ste nieuws in te kijken. Ook de kranten zouden straks door de pa-piervernietiger gaan; men kon het zich niet veroorloven dat ie-mand in een verstrooide bui iets had genoteerd tussen de beursbe-richten van Wallstreet. Het wachten was op Tom. Eerder zou men niet beginnen. Kathleen pakte de New York Times uit haar katoe-nen tasje. Een paar minuten later kwam Tom binnen. Hij had een stapeltje papieren in zijn bezit welke hij uit begon te delen. Onwil-lekeurig hield Kathleen even haar adem in. Aan het gebruikte briefhoofd zag ze dat dit de volgende dreigbrief was van de organi-satie die zichzelf Hemelse Verrijking noemde. Ze begon de brief te lezen. Het begon met de woorden: “Stelletje bastaardhonden”.

Ze las verder.

Stelletje bastaardhonden,

Jullie weigerachtige houding leidt slechts tot de dood van onschuldige mensen. Met jullie schijnheilige gezichten verzwijgen jullie ons bestaan. Als jullie kleinzonen later vragen waarom jullie niet op onze eisen zijn ingegaan zullen jullie je verschuilen met de woorden "Opa heeft het niet geweten". Hoerezonen! Wij zullen de wereld wakker schudden. In plaats van de verstrooiing die wij mensen bieden, willen jullie oorlog. Wel, laat dat zijn prijs hebben. Onze prijs is bekend. We geven jullie een laatste ultimatum. Voldoe of na 1 april zullen er weer vliegtuigen neerstorten. Jullie weten dat onze macht zich over de gehele aarde uitstrekt. Aan jullie de keus om te betalen of een startverbod voor alle vliegtuigen uit te vaardigen.

Verder stond er nog iets in over de wijze van betaling.

De brief werd deze ochtend uitvoerig besproken. Elk feit- militair, politiek en economisch- werd opnieuw geanalyseerd. Kathleen was voor dit werk gekozen om haar verbeeldingskracht, haar levensloop en haar capaciteiten. Eerst werd ze binnen de groep met argwaan begroet, waar men ouderdom ten onrechte gelijkstelde met wijsheid. Maar dat veranderde al snel en nu werd ze aangemoedigd en gesteund door haar collega's vanwege haar frisse kijk op de wereld. Haar voorspellingen werden als heel betrouwbaar ervaren.

Het was al meer dan dertig jaar geleden dat Drug-store voor het eerst van de terroristen organisatie 'Hemelse Verrijking' had gehoord. 1985 was een belangrijk jaar geworden voor de wereldgeschiedenis. Tsjernenko was overleden en Gorbatsjov volgde hem op. Op aanraden van Drug-store nam de Amerikaanse overheid contact op met deze, voor Russische begrippen jonge, partijleider. Alles onder de meest stringente veiligheidsmaatregelen. Immers, ook al was de Russische politiek aan revolutionaire veranderingen onderhevig, het was zeker niet de bedoeling dat het bestaan van

Drug-store bekend werd.

De samenwerking van de KGB en de CIA had vruchten afgeworpen: niemand had ook maar de flauwste vermoedens dat Gorby en Ronald elkaar wekelijks over de hotline spraken. Op onverklaarbare wijze begon de samenwerking tussen de voormalige vijanden tol te eisen. Op het eerste gezicht waren het op zichzelf staande incidenten. Er stortte een vliegtuig neer, een ander toestel werd gekaapt. De indruk werd gewekt dat dit werk was van de Sji'itische Amal-milities. Kathleen wist wel beter: van Danny, haar Drug-store collega, had ze jaren geleden het volledig rapport gelezen. Danny zat, toevalligerwijs?, in het vliegtuig voor een geheime missie. Hij had een contactman bezocht op Koss en was op weg naar Rome voor een volgende ontmoeting. Tijdens de onderhandeling over de vrijlating van de gegijzelden reisde haar ex-collega Jim naar Toronto. Daar had hij een geheime ontmoeting met het hoofd van de CIA. Niemand anders was van zijn aanwezigheid daar op de hoogte. Na zijn gesprek, wat volgens de CIA voorstellen had opgeleverd om de gegijzelden vrij te krijgen, ging Jim via een omweg naar het Midden-Oosten. Als gewone toerist verkleed. In Bombay zou hij een vliegtuig nemen naar Beiroet. Hij kwam niet verder dan de Ierse zee. Danny had geluk, ontzettend veel geluk. Hij vertoonde enige gelijkenis met een medereiziger, een Amerikaanse marinier. Na zenuwslopende maanden kwam Danny vrij en deed zijn verhaal aan zijn acht collega's. Hij raakte erg van streek toen hij op de hoogte werd gesteld van de dood van Jim. Ze hadden elkaar erg gemogen, en waren vaak met hun gezinnen gezamenlijk op vakantie in de Rocky Mountains geweest.

Er werd unaniem afgesproken dat de plaats van Jim niet opgevuld zou worden. Twee incidenten binnen een maand, dat kon geen toeval zijn. Het betekende alleen maar dat Zuid-Amerika al plaats had genomen in de hoogste regionen van de Amerikaanse politiek. Ze konden daarom geen enkel risico nemen, ze vertrouwden alleen nog maar elkaar. Met nog meer inzet stortten ze zich op hun taak. Spionnen werden geruild, het samenwerkingsverband tussen Oost

en West werd verstevigd. Maar ondanks de onmetelijk hoge beveiligingsvoorschriften, ellenlange geheime instructies bleven de vliegtuigen naar beneden komen. In Genève spraken Reagan en Gorbys af om de meest belangrijke zaken direct, zonder overleg met adviseurs en zonder gebruik te maken van tolken, met elkaar te bespreken. Het drama in Malta was voor Drug-store het bewijs dat zelfs dat niet zou werken.

“Wat is jullie eerste indruk?” vroeg Tom nadat iedereen de dreigbrief had gelezen.

“Net zoals altijd”, zei Danny.

“Het is de stijl van iemand die geen opleiding heeft gehad. Je zou haast denken dat het door een gefrustreerde tiener is geschreven”, mengde Kathleen zich in het gesprek.

“Maar dan wel een tiener die al heel wat doden op zijn geweten heeft. Verdomme, waarom weten we nog steeds niet wie hier achter zit.”

George krabde zich met de steel van zijn pijp achter zijn oor.

“Ik stel voor dat we ieder voor zich een denkbeeldig lijstje gaan maken over maatregelen die we op korte termijn aan de president gaan voorstellen. En we moeten er uiteraard voor zorgen dat hij de verkiezingen gaat winnen, want Rusland heeft te kennen gegeven dat ze vooralsnog meer vertrouwen heeft in een voortzetting van de politiek van Obama.”

Tom stond op van zijn stoel en nam alle brieven en aantekeningen in ontvangst. Hij zette de papierversnietiger aan en even later was van de dreigbrief niets anders over dan poeder. Kathleen had intussen haar bontmantel aangetrokken en samen met George verliet ze de kamer.

“Rijd je zover met me mee, Kathleen?” vroeg George.

“Graag George”, zei ze.

Ze hadden elkaar afgelopen Kerst wat beter leren kennen. Door haar drukke werkzaamheden was het er niet van gekomen om afspraken te maken met vrienden. En toen het besef kwam dat het Kerst was, waren haar vrienden al op wintersport, of hadden ande-

re afspraken gemaakt. Ze had een druk bestaan, een boeiend beroep. Het resultaat was echter dat ze wat vereenzaamde. Gelukkig voor haar was George met Kerst ook alleen, zodat ze elkaar wat konden opvrolijken. Het waren geslaagde dagen geworden. Buiten gekomen liepen ze om het beeld van Lincoln heen naar de parkeerplaats waar de auto van George geparkeerd stond. Even later werden ze opgenomen in de verkeersstroom van de grote stad. De avond was reeds gevallen.

Hoofdstuk 4

De verbouwing van de school was niet alleen goed voor het ruimtegebrek. De school bestond nog maar negen jaar en het kwam soms voor dat er noodgedwongen les werd gegeven in de pastorie van de naburige kerk. Naarmate de naamsbekendheid van de school groter werd, groeide het aantal leerlingen. Afgelopen jaar moesten twee klassen uit het eerste jaar gezamenlijk in de aula lessen. Uiteraard was dat een onhoudbare situatie en na veel wikken en wegen ging het bestuur accoord tot de aankoop van een perceel grond dat pal naast de school lag. In eerste instantie lag het stadsbestuur van Amsterdam behoorlijk dwars: in het bestemmingsplan stond dat er op die plaats een parkeerplaats moest komen. Gelukkig voor onze school kwam er in het winkelcentrum vlak bij onze school een nieuwe zaak die op het dak van de winkel een parkeerplaats aanlegde. Dat was voor B&W van Amsterdam aanleiding om toch in te stemmen met de wijziging van het bestemmingsplan. Er werden uiteraard wat protesten door omwonenden ingediend, maar gelukkig hechtte B&W daar niet al te veel waarde aan.

Later werd me duidelijk dat B&W zich überhaupt nergens iets van aantrok en dat al die zogenaamde inspraakrondes slechts de schijn van democratie waren.

Door de verbouwing werd het ruimtegebrek alleen maar groter, want het was onmogelijk om met goed fatsoen les te geven in de lokalen die pal naast de verbouwing waren gelegen. Dus werd een gymzaal opgeofferd. Onze school had de beschikking over twee gymzalen. Hoe dat mogelijk was, weet ik nog steeds niet. Vanaf het begin was er gebrek aan lokalen, maar wel twee gymzalen. Je zou geneigd zijn te denken dat er een of andere voorzienende geest achter de tekentafels van het architectenbureau moet hebben gestaan. In ieder geval, de zaal die meestal door de meisjes werd gebruikt, werd ingericht als lesruimte. En de meisjes moesten dus in 'onze' zaal.

Voor het toezichhouden tijdens de tentamenweken moesten dit jaar meer leraren ingezet worden: voor de aula en voor de gymzaal was extra mankracht nodig. En omdat een gymzaal niet voor het bestemde doel werd gebruikt sprak het voor zich dat ook de gymleraren aan de bak moesten.

De meisjes gebruikten voortaan onze kleedruimte; de jongens werden verbannen naar de kamer van de directeur welke aan de overkant van de gang was. Dit uiteraard onder protest van onze kant. We waren natuurlijk bereid om onze kleedruimte te delen met de meisjes; eruit verbannen worden was andere koek. Maar we zorgden er wijselijk voor dat we niet al te hard protesteerden; we vonden het allang spannend dat we nu met de meisjes gingen sporten. De suggestie van Koos werd daarom in de kiem gesmoord. Hij wilde namelijk dat we na het sporten gingen douchen. Er was uiteraard naast de kleedruimte een douchegeedeelte. Maar omdat er geen aparte douchehokjes waren en omdat er geen deur zat tussen het douchegeedeelte en het kleedgedeelte hadden we op school nog nooit gedouched. Om het nu wel doen zou wel erg opvallen. Trouwens, we zouden nu toch geen toestemming krijgen. Gezamenlijk sporten, dat was voor deze Protestants Christelijke HAVO al iets wat uit nood geboren werd. Het ouderbestuur zou op de intensive care terecht komen als ze te horen kregen dat we dan ook gezamenlijk onder de douche stonden.

Een beetje giechelend stonden we te wachten op de gymleraar. Ik moest eerlijk bekennen dat ook ik wat zenuwachtig was. De jongens en de meisjes stonden in aparte groepjes. Met een voorzichtige blik keek ik steeds naar Trudy, Els en Tineke. Het was geen gezicht. Els was zo'n klein, donker grietje en dan naast haar Trudy. Nu was het pas goed te zien hoe dik ze wel was. De speklagen tekenden zich duidelijk af in de extra large T-shirt. Maar extra-large was voor Trudy nog steeds small. Haar korte broek had meer weg van een olievat en zat haar als gegoten. Volgens mij moest haar moeder die speciaal voor haar gemaakt hebben. (Later bleek dit inderdaad het geval te zijn geweest.) Met een opgewekte blik

keek Trudy de zaal rond. Het scheen haar totaal niet te deren dat het volume van de gymzaal tot vijftig procent was gereduceerd sinds zij de zaal had betreden. Dat vond ik toch wel knap van haar en besefte opeens dat ik haar om die houding stilletjes moest bewonderen.

Het contrast tussen Els en Trudy was ook door anderen opgevallend. Hier en daar werd steeds door puberachtige jongetjes gelachen. Gelukkig hadden de meisjes het niet in de gaten. Tineke zag er adembenemend uit. Ook nu droeg ze een Oosters uitzierende outfit. In haar lange haar droeg ze een zweetband met rare tekens en kraaltjes. Haar T-shirt was wit van kleur, met op de achterzijde een afbeelding van een oase of zoiets. Haar borstjes tekenden zich duidelijk af. Ze droeg een strak broekje, wat aan de voorkant iets welfde. Ik vroeg me af of dat door het schaamhaar of maandverband kwam. Veel tijd om daarover na te denken had ik niet.

Mijn blik vestigde zich onwillekeurig op Susanne en een ogenblik stakte mijn adem. Jezus Christus, wat een stoot! Alles klopte aan haar. Ze droeg sportieve sportkleding, niet van die jute zakken zoals wij. Een blinde kon zien dat Sue borsten had. Niet van die erwten van Els of van die perziken zoals Tineke ze had. En zeker niet van die rollades van Trudy. Nee, Sue, zoals ik haar onwillekeurig noemde, had borsten. En niet alleen dat. Volgens mij moest ze geil zijn, want haar tepels stonden recht overeind. Ik liet mijn blik zakken richting haar kruis. Daar was niets speciaals te zien, dus vestigde ik mijn blik weer op haar borsten. Ondanks het feit dat ze de borsten had bedekt met een sporthemd, had ik weinig fantasie nodig om te weten hoe ze er ontbloot uit zagen. Ik begon een beetje opgewonden te raken. Ik keek naar haar gezicht en plotseling keek ze me recht in de ogen. Om haar mond speelde een raadselachtig glimlachje en haar blik was plagend. Een beetje verward keek ik de andere kant op. Maar goed ook, want ik voelde mijn lul stijf worden. Ik mengde me in het gesprek met de jongens, hopen dat de bobbel in mijn broek niet te zien zou zijn. Toen ik even later nog eens steeds naar Sue keek en haar blik opving, besef-

te ik dat zij het in ieder geval wel had gezien. En toen ze me een knipoog gaf, wist ik niet hoe snel ik me moest omdraaien.

Gelukkig kwam de leraar binnen en kon ik mijn gedachten naar iets anders verzetten. We zouden gym krijgen van de 'jongens'-leraar. Daar waren we al bang voor geweest, want nu zouden de meisjes er persoonlijk getuige van zijn hoe wij op de maat van de muziek de verplichte tien rondjes met oefeningen moesten afwerken. De Boer, onze gymleraar, had een voorliefde voor de klarinet en hij verenigde het nuttige met het aangename.

Althans, dat was zijn mening. Hij speelde in zo'n hoempapa bandje dat op zaterdagen te vinden was op een markt, op braderieën, en meer van die ongein. Ons enige geluk, voor zover je van geluk kon spreken, was dat hij niet het wasbord bespeelde. Maar terwijl wij onze oefeningen moesten doen, oefende de Boer op de klarinet. Als ik heel eerlijk was, moest ik toegeven dat het best aardig klonk. Maar ik was wel zo verstandig om het voor me te houden.

De hele school wist uiteraard van het feit dat de jongens onder de klanken van de klarinet de verplichte rondjes moesten afwerken. De meisjes hadden ons er dikwijls mee geplaagd. Manmoedig hadden wij verklaard het een eer te vinden. Wij hadden immers muziek. Maar toch. Toen de Boer de klarinet ter hand nam, wisten we dat het niet anders zou zijn.

“Dames, heren ook. Voor het eerst in mijn carrière mag ik nu les aan de dames geven. Ik moet eerlijk zeggen dat ik vanochtend mijn vrouw moest beloven dat ik niets anders dan de klarinet ter hand mocht nemen.”

We moesten allemaal lachen en de spanning week.

“Eerlijk gezegd, niets is mij liever dan de klarinet.”

Achter mij hoorde ik Koos mompelen: “Hoe noem je een haan met een handtasje?”

Waar dat op sloeg wist ik niet, maar het antwoord kwam vlak erop.

“Een kippenpootje”

Ondertussen legde de Boer uit hoe de indeling van dit lesuur zou zijn. Uiteraard eerst tien rondjes. De aanwezigheid van dames was

voor hem geen reden om dit onderdeel te schrappen.

Vervolgens zouden we gaan volleyballen. Nu was volleybal een sport waar de tegenstanders elkaar niet aanraakten. De twee teams waren veilig van elkaar gescheiden door middel van een net. Ik vroeg me af of de Boer met opzet dit spel voor deze dag had geprogrammeerd. Volgens mij wel. Dit vermoeden werd aan het wankelen gebracht toen de Boer vertelde dat er uiteraard gemengde teams zouden worden gevormd. Gezien de grootte van de klas zouden er drie teams gevormd worden. Vier had ook wel gekund, maar dan zouden we minder kunnen volleyballen en twee teams zouden dan aan de kant zitten inplaats van één.

Met de volleybalwedstrijd in het vooruitzicht vielen de rondjes hardlopen me dit keer honderd procent mee. De oefeningen waar ik anders moeite mee had, gingen nu zonder problemen. Het zuchten en puffen, wat anders door ons allen werd geproduceerd, bleef nu achterwege. Nee, dat was niet helemaal het geval. Onze wandelende vleesklomp had het zwaar. Ze kreeg een rode kop en het zweet liep met stralen van haar gezicht. Maar Trudy bleef lopen en de oefeningen voerde ze uit zoals het moest. Met gestrekte benen de handpalmen op de grond leggen was voor haar kinderspel. Ik begreep niet hoe ze dat flikte. Je zou toch zeggen dat er aardig wat vlees verplaatst moest worden eer zij haar rug kon krommen. Maar hoe ze het ook flikte, ze deed het. Ik keek Mike aan en knikte naar Trudy. Mike had het ook gezien en floot bewonderend.

De Boer begon aan zijn laatste tune. Normaal gesproken zou dat het nummer 'Oh when the Saints' zijn. Maar dit keer speelde hij een ander melodietje. Ik wist dat ik het eerder had gehoord, maar kon het niet zo snel thuisbrengen. Het klonk wel aardig en voordat ik er erg in had begon ik het mee te neuriën. En toen herinnerde ik het me weer. Tineke zong het toen we naar Jamin liepen. Ik was benieuwd welke band het op de plaat had gezet. Ik had het nog niet op Veronica gehoord. De laatste tonen weerklonken door de gymzaal.

"Jongelui", zei de Boer terwijl hij zijn klarinet opborg, "Jullie krij-

gen nu twee minuten de tijd om zelf teams te vormen. En jullie weten het: het moet half om half zijn.”

Terwijl iedereen diep adem moest halen en bijkwam van de oefeningen, verzamelde ons groepje zich bij het gordijn. Achter dit gordijn was een nis waar alle turntoestellen, paarden en andere gym-attributen waren opgeslagen. Ons groepje werd gevormd door Trudy, Els, Tineke, Mike, Koos, Klaas en ik. We moesten dus nog een meisje hebben en keken de gymzaal rond. Hier en daar liepen nog wat leerlingen rond die zich nog niet bij een groep hadden aangesloten. Ik zag Sue lopen.

“Waarom vragen we Susanne niet?” stelde ik voor.

“Ja, waarom ook niet”, antwoordde Els en stak de zaal over naar Sue.

“Susanne ziet er best aardig uit”, zei Mike zachtjes in mijn oor.

“Getverdemme, staan ze elkaar alweer af te lebben”, kwekte Trudy terwijl ze naar ons keek.

Ik stak mijn tong uit naar haar. Els en Sue kwamen erbij staan en we kletsten wat over koetjes en kalfjes.

“Zonde dat er in Amsterdam geen boerderijen voor die koetjes en kalfjes zijn”, zei Koos.

Een fluitsignaal weerklonk door de zaal. We keken naar de Boer.

“Willen Mike en Ronald even het volleybalnet ophangen?” vroeg hij.

We verdwenen achter het gordijn en pakten het net. We schoven het gordijn wat open en bijgestaan door de rest van ons groepje hingen we het net op. Klaas pakte de bal en even later begon de eerste ronde. Elk team speelde tweemaal. Na afloop zouden de gescoorde punten opgeteld worden om de uiteindelijke winnaar aan te wijzen. Elke set zou tien minuten duren, ongeacht de stand. Wij moesten in de eerste en derde ronde spelen. We brachten er in de eerste ronde niet veel van terecht. Trudy kon geen enkele bal met goed fatsoen vangen; ze was veel te traag. Els was veel te klein. Als ze probeerde te blokken, dan kwam ze niet verder dan halverwege het net. Tineke keek wat dromerig om zich heen en schoot

telkens in de lach als ze weer eens een bal liet glippen. Zelf vond ik dat ik weleens beter had gespeeld. Nee, de enige die veel punten scoorde, waren Mike en Sue. Maar gelukkig voor ons speelden onze tegenstanders ook slecht zodat we uiteindelijk maar met een setstand van 24-17 verloren.

De tweede partij nam een aanvang. We gingen op een bankje in de buurt van het gordijn zitten. Het nieuwe team speelde een stuk beter en agressiever dan het team waar we even tevoren tegen hadden gespeeld. Ik maakte me weinig illusies, ons team zou geen eerste worden. Als we straks weer het veld in moesten, dan ging het om de tweede of derde plaats. De service ging naar het nieuwe team. De spelers gingen van plaats wisselen en Karel kwam rechtsvoor te staan. Hij knikte naar ons alsof hij wou zeggen dat we maar beter onze kleren aan konden trekken.

“Wacht maar tot wij in het veld staan”, fluisterde ik naar hem.

De opslag kwam en werd goed opgevangen door de tegenpartij. De bal werd in twee keer gespeeld en werd opgevangen door de achterhoede van Karel's team. De bal kwam terecht bij de middenspeler en met een fraaie boog werd het doorgespeeld naar Karel. Hij kwam inlopen en sprong omhoog. Met een harde tik sloeg hij de bal via de handen van het blok achter het gordijn. Sue en ik stonden toevalligerwijs tegelijk op en verdwenen om de bal op te halen. Even bleef ik staan en vroeg me af waar die bal gebleven zou kunnen zijn. Ik liep tussen de bruggen door en kroop over een paard. De bal was in een hoek terecht gekomen. Ook Sue zag het liggen en we doken erop af om het als eerste te pakken te krijgen. Ik won. Een fractie van seconde sneller dan Sue. Ze kwam op mijn rug terecht en lachte. Ik lachte terug. We krabbelden overeind. Ik draaide me om en wilde tussen de kasten en paarden de gymzaal weer inlopen. Sue greep me bij mijn rechterbovenarm en ik draaide me half om. Ze keek me met een eigenaardig lachje aan. Plotseling voelde ik haar linkerhand die over mijn lul streek.

Ze fluisterde zachtjes: “Krijg je altijd een stijve als je naar meisjes kijkt?”

Ze wachtte mijn antwoord niet af en voordat ik er erg in had liet ze me staan. Even wist ik niet wat ik moest doen. Toen begon ik schaapachtig te grinniken en gooide, terwijl ik tevoorschijn kwam, de bal naar Karel. Kolere, wat een griet was die Sue zeg.

Tijdens de rest van de partij durfde ik haar niet meer aan te kijken. Karel's team won dik. Wij maakten ons op voor de derde ronde. Alsof de duivel er mee speelde: we wisselden van plaats en ik kwam naast Sue te spelen. Toen moest ik wel naar haar kijken. Ze had een raadselachtige blik in haar ogen. Ik kreeg de bal van de achterhoede en voor het eerst in mijn leven kon ik het ding prachtig voor het net krijgen. Sue nam een kleine aanloop en met een onhoudbare klap bracht ze de service naar onze kant. Terwijl we van plaats verwisselden fluisterde ik naar haar: "Als je alle ballen zo goed kunt behandelen, dan moesten we maar eens een afspraakje maken."

Sue ging op de bank zitten. Nu was het haar beurt om met de mond vol tanden te staan. Dacht ik. Toen Mike de bal weer het veld insloeg keek ik haar triomfantelijk aan. Ze keek me recht in de ogen en bracht behoedzaam haar rechterhand naar haar gezicht. De bal werd opgevangen door Karel's team in in een keer teruggespeeld naar onze achterhoede. Mike ving het met gestrekte armen op. Niet dat ik daar echt ogen voor had, want zonder dat de anderen het zagen stak Sue haar rechterwijsvinger in haar mond en terwijl ze me diep in de ogen keek, bewoog ze haar hand wat heen en weer. Ik hoefde niet te raden wat ze met dat gebaar bedoelde. Op dat moment kreeg ik de bal op mijn kop.

"Misschien kan Ronald zich wat meer met het spel bezighouden?" stelde De Boer voor. Een lach weerklonk door de zaal en Sue keek me meewarig aan. Ik lachte wat mee, als een boer met kiespijn. We verloren ook deze partij en werden uiteindelijk derde.

Het lesuur was afgelopen en samen met Mike liep ik naar de directeurskamer.

"Mike, wat er ook gebeurt, ik ben van plan om Susanne voor morgen uit te nodigen en dan is ze voor mij."

“Mij best, ik wilde het dit weekend toch al wat kalmpjes aan doen.”

“Je bedoelt dat je Tineke weer hebt gevraagd?”

Ik wist dat Mike een beetje verkikkerd was op Tineke. Ik grinnikte en Mike grinnikte terug.

“Je moet me toch even vertellen waar je met je gedachten was toen je die bal op je kop kreeg”, zei Mike.

“Bij de afwas van vanavond”, antwoordde ik ontwijkend.

Mike zei niets, maar zijn gezicht vertelde me dat hij aan iets anders dacht. Er schoot me wat te binnen, wat ik dan ook direct aangreep om van gesprek te veranderen.

“Hee, hoe zat het eigenlijk met die dagboeken van mijn zusje. Je hebt die dingen vannacht toch gelezen?”

Ik opende de deur en we gingen de directeurskamer binnen. Terwijl we ons omkleedden zei Mike dat hij het inderdaad had ingezien. Ik propte mijn gymspullen in de tas en wachtte even op Mike. Ik drong er niet op aan om het hele verhaal te horen te krijgen. Koos hoefde immers niet te weten wat mijn zusje allemaal uitvoerde. De andere jongens trouwens ook niet. Karel plaagde ons en zei dat hij nog wel een boekje had waarin werd uitgelegd hoe je volleybal moest spelen. Toen we even later op de gang op de meisjes wachtten, zei Mike: “Je zusje is geen maagd meer, grote vriend van me.”

“Kolere, heeft ze dat in het dagboek geschreven?”

“Niet met zoveel woorden, maar ik kan het er wel uit opmaken.”

“Nou, dan moet ik het toch ook maar eens lezen.”

“En ik dacht dat je er wat op tegen had dat ik in die boeken had gesnuffeld.”

Op dat moment begon de grond te beven en voegde Trudy zich bij ons. En dat was maar goed ook, want hoe kon ik Mike uitleggen dat ik een beetje jaloers was op mijn zusje? Dat zij het eerder had gedaan dan ik?

“Zo jongens, dat deed een mens goed”, begroette Trudy ons.

Ze straalde. Het leek wel of ze naar een vakantiecamp was ge-

weest. Ze had een rode kop en haar haren waren nog nat. Waarom gingen de meisjes wel onder de douche, terwijl de jongens in mijn klas dat al deze jaren nog nooit hadden gedaan? Als ik er nu goed over na dacht, moest ik bekennen dat het eigenlijk wel zo plezierig was om meteen na het sporten een verfrissende douche te nemen. Ik nam me voor om er in ieder geval eens over na te denken. Mijn aandacht werd getrokken door de kleedkamerdeur. Deze ging opnieuw open en Elsje kwam naar buiten lopen, ook al met een natte kop.

“Hee, Trudy, vond je ook niet dat de jongens veel beter op hun doucheruimte passen dan wij doen?”

“Hoe bedoel je dat?” vroeg Trudy. Echt snugger was ze niet, maar dat had ik al eens opgemerkt.

“Nou, alles is daarbinnen zo netjes en het lijkt wel of ze hun doucheruimte laatst helemaal opnieuw hebben geïnstalleerd. Alles lijkt nog als nieuw.”

“O, bedoel je dat. Ja, dat was mij ook al opgevallen.”

Mike begon zich in de discussie te mengen. Ik had er weinig aandacht voor. Toen Els naar buiten kwam was me opgevallen, dat ik via de spiegel, die in de kleedruimte aan de wand was bevestigd, een redelijk overzicht had van wat er in de kleedruimte gebeurde. Maar nog belangrijker: ik kon zo ook in een gedeelte van de doucheruimte kijken. Helaas ging de deur vanzelf weer dicht, dus erg lang kon ik niet naar binnen gluren. Even opletten, misschien kwam er weer iemand naar buiten.

“Wij mannen zijn altijd proper, nietwaar Ronald?” probeerde Mike me in de discussie te trekken.

“Eh, natuurlijk.”

Ik wist het, het klonk niet erg enthousiast. Mike beseftte dat hij van mij niet veel steun hoefde te verwachten. Hij deed dan ook geen verdere pogingen. Ik zag de deurkruk bewegen. Mijn hart begon ietwat te bonzen. Waarom zou ik me zenuwachtig maken? hield ik mezelf voor. Maar onwillekeurig begon ik wat sneller te ademhalen. De deur ging open en Nel kwam naar buiten. Ik gluurde over

haar schouder in de spiegel. Verdomd! Ik zag een halfnaakte griet. Jammer dat de spiegel niet zo groot was, want ik kon haar kut niet zien. Maar Jezus, zeg, wat een stel prachtige tieten! Het grietje was met een handdoek haar haar aan het afdrogen. Ze leek verdacht veel op Tineke. Kolere, die Tineke. Nooit geweten, dat haar tieten al zo groot waren. Verdomme, de deur ging alweer dicht. Ik draaide me richting Mike. Net wilde ik wat gaan zeggen, toen ik vanuit mijn ooghoek zag dat de deur opnieuw werd geopend. Met een ruk draaide ik mijn kop naar de kleedruimte. Nu kwam... Tineke naar buiten. Ze kon zich nooit zo snel hebben aangekleed, dus wie stond daar dan met haar tieten te showen? Ik stapte iets naar links om langs Tineke in de spiegel te kijken. Het naakte grietje liep de kleedruimte in en trok juist een T-shirt over haar hoofd. En aan het T-shirt herkende ik Sue. Gefascineerd bleef ik naar haar borsten kijken. Sue droeg nooit een BH. Ze had stijve tepels. Ik deed onwillekeurig een stap naar voren om de langzaam dichtgaande deur tegen te gaan houden. Maar ik realiseerde net op tijd dat ik me heel wat narigheden op de hals kon halen. Er was door de gymleraar nadrukkelijk gezegd dat de jongens het niet moesten proberen om de meisjes in de kleedkamer lastig te vallen. Ik bleef staan waar ik stond.

Toen de deur bijna gesloten was, had Sue het T-shirt over haar hoofd gekregen. Volgens mij had ze een zesde zintuig, want plotse-ling keek ze me via de spiegel recht in de ogen. De deur was dicht. Ik draaide me om en deed alsof er niets aan de hand was. Voor zover ik kon beoordelen hadden de anderen niets in de gaten. Ik nam me voor om er dan ook niet over te beginnen. Dit plekje was om te onthouden voor de weken die nog zouden volgen. We liepen de gang door richting uitgang. We hadden nu lunchpauze en dan nog één uur geschiedenis. Dat zou een zwaar uur worden, want de geschiedenisleraar praatte altijd op een monotone manier en zijn lessen waren ronduit saai. Ik voelde er erg voor om dit laatste uur maar te gaan spijbelen. Gelukkig, zo bleek later, zag ik van dit voornemen af.

“Ho, stop. We zijn wat vergeten”, riep Mike.

We keken hem verbaasd aan.

“Ik zou niet weten wat. O, ik weet het al. Ik ben tijdens het gymmen een paar kilootjes kwijtgeraakt. Toch lief van je dat het je is opgevallen”, kweekte Trudy.

“Meisje, ook al verlies je veertig kilo, je bent en blijft een nijlpaard”, antwoordde Mike vriendelijk.

“Malle jongen. Ik ben blij dat je me niet over het hoofd ziet.”

“Wie deze menselijke Mount Everest over het hoofd ziet moet stekeblind zijn. Maar nu even serieus, Bessie Turf. Morgenavond zitten we bij Ronald, en we moeten in verband met de inkopen weten hoeveel mensen er komen.”

We maakten de balans op. Er waren al verscheidene die toegezegd hadden te komen. Een enkele wist het nog niet. En we moesten het nog aan een paar gaan vragen. Al met al zouden we dit weekend met zo'n tien man zijn. Erg weinig, dus we moesten nog eens gaan bepraten wat we dan zouden gaan doen. In de verte kwamen er enkele meisjes uit de kleedkamer, waaronder Sue. Ze zag er adembenemend uit. Ze droeg een heel kort rokje en laarsjes. Mike zag haar ook aankomen en riep haar: “Hee, Susanne.”

Sue bleef staan en keek naar ons. De overige meisjes liepen door.

“Susanne, kom je morgen ook? We zetten morgen het huis van Ronald op stelten.”

Het was alweer enige maanden geleden dat Sue was overgehaald om op een zaterdagavond mee te doen. Het was bij één keer gebleven. Ze had verklaard dat ze eigenlijk elke zaterdag was verhinderd. Een vriendelijke manier om te zeggen dat ze er niets aan had gevonden. We hadden haar verder ook niet meer gevraagd.

Sue keek ons even aan en liet toen haar blik op mij rusten. Even aarzelde ze. Toen knikte ze en zei: “Prima, dat lijkt me leuk.”

We liepen naar buiten, de zon tegemoet. Mike hield me bij de deur even staande en zei: “Zo, ik heb Susanne voor je geregeld. Tineke is voor mij.”

Hoofdstuk 5

Ik lag in het gras en hield mijn ogen gesloten. Het was warm. Een zweetdruppeltje baande zich een weg door mijn nekhaar. Op mijn been voelde ik wat kietelen. Het zou wel een mier zijn. Ik mijmerde wat over de geneugten des levens. Over vrede, over veiligheid. Gek, dat zulke gedachten naar boven komen drijven als je zo vreedzaam op je rug in het zonnetje ligt te suffen. Over een paar jaar kreeg ik stemrecht. Mijn God, op wat voor partij zou ik moeten stemmen? Als ik de heren politici hoorde praten, dan was het voor mij een pot nat. Gelijkheid en rechtvaardigheid. Een mooie rechtvaardigheid als de indianen in Wounded Knee onder vuur werden genomen door FBI-agenten. Vrede in Londen, waar IRA-bommen ontploffen. Kolere, dat stomme Noord-Ierland. Dat noemen zich dan Christenen. Maar al jaren een bloedige strijd tussen de Protestanten en Rooms-Katholieken. Ik was ervan overtuigd dat het niet lang mee zou duren. Volgens mij zou Engeland daar eens flink orde op zaken stellen. Dan was het daar zo weer rustig. Later zou je dan zeggen: “Goh, ja, Ierland. Daar waren vroeger weleens onlusten.” Soms wenste ik dat ik het op deze wereld voor het zeggen had. Ik zou dan dat hele Ierland laten ontruimen. Dan waren we van dat probleem af. Alhoewel, wat zou je dan met zo’n eiland moeten doen? Waar het altijd regende? Een mens met een tikkeltje gezond verstand ging daar toch niet wonen? Ik zou bijvoorbeeld om het hele land een prikkeldraadversperring kunnen maken. Verboden toegang. En dan? Opeens had ik het ei van Columbus.

“He Mike, ben je nog wakker?”

“Tuurlijk.”

“He Mike, wat dacht je ervan om alle misdadigers niet langer in een gevangenis op te sluiten maar te verbannen naar Ierland?”

Even was het stil. Ik gaf toe, het was een revolutionair plan. Een beetje gewaagd misschien. De wereld zou er even aan moeten wennen. Maar ik, amper zestien, had toch mooi maar het briljantste

plan van de jaren negentig geopperd. Misschien zat er voor mij een Nobelprijs voor de Vrede in. Maar helaas, mijn grootste vriend liet me in de steek.

“Sorry, maar verstond ik het goed? En al die arme IRA-leden dan? Waar moeten die dan hun bommetjes kwijt?”

“Voor die imbecielen maken we een uitzondering. Ze mogen in hun eigen gevangenis blijven wonen.”

Tineke gaapte eens en kwam half overeind.

“Volgens mij zijn ze al de gevangenen van hun eigen systeem”, zei ze.

Het was even stil. Ik moest even nadenken over hetgeen Tineke had opgemerkt. Er school een kern van waarheid in wat ze beweerde. En als je er verder over na ging denken...

“Zijn we dan allemaal niet een gevangene van het systeem”, operde ik.

“Welk systeem bedoel je”, vroeg Mike.

Ik opende even mijn ogen en zag dat Elsje overeind kwam. Ik moest mijn ogen wat toeknippen, want de zon scheen fel in mijn ogen.

“Alles wat je om je heen ziet, hoort volgens mij bij een systeem”, zei Els.

Mike was nog niet tevreden. Als een gesprek diepzinnig werd, dan wilde hij er nog dieper op in gaan. Ik herinnerde me nog die keer toen we onze vroegste jeugdherinneringen naar boven probeerden te halen. Die psycho-analyse had toen tot vijf uur ‘s ochtends geduurd.

“Ja, maar toon dat eens aan?” drong Mike aan.

“Nou, je hebt het systeem van de school. De school stelt regels op. En daar moeten wij ons aan houden.”

“O, nu snap ik het”, zei Trudy. “Dus de verkeersregels horen ook bij het systeem.”

“Ja, bij het verkeerssysteem. Overal waar je komt, zijn regels opgesteld waar je je aan moet houden”, antwoordde Tineke.

Ze vervolgde haar betoog.

“En omdat je je overal aan regeltjes moet houden, is niemand vrij om te doen of te laten wat je zelf wilt. En dat is best klote, want ik wil vrij zijn om mijn eigen besluiten te kunnen nemen.”

“Wat je nu predikt is anarchie.”

Ik draaide me om en keek naar Sue, die na het gymmen bij ons clubje was gebleven. Anarchie, wat was dat nu ook al weer? Ik moest het eens eerder hebben gehoord. Gelukkig vroeg Trudy om opheldering. Lieve, naïeve Trudy. Het liet haar koud of ze wel of geen domme indruk maakte.

“Wat is dat voor moeilijk woord?”

Sue ging recht overeind zitten, in een kleermakerszit. Zo had ik een prachtig uitzicht op haar kruis, want zo’n minirok kon natuurlijk niets verbergen.

“Anarchie is de totale revolutie. Er is geen leider meer.”

“Dat klinkt me erg aangenaam in de oren”, merkte Mike op.

“Tuurlijk niet, klootzak”, zei Sue een beetje kwaad.

“Nou, nou!”

“Anarchie betekent niets meer en niets minder dan het recht van de sterkste.”

“En je zei net dat er geen leiders meer zouden zijn”, protesteerde ik.

“Jawel, natuurlijk. Maar de totale anarchie leidt slechts tot chaos. Omdat er geen regels zijn, hoeft niemand zich ergens druk om te maken. Wil je je buurman de hersens inslaan? Geen mens die zich daar druk om zal maken. Wil je als dessert een baby-lijkje? Waarom niet, je plukt er gewoon een uit een wandelwagen.”

“Getverdemme!”, riep Trudy. “Zullen we het over andere dingen hebben.”

Mike negeerde Trudy.

“Totale chaos dus. Dat is dan wel het andere uiterste. Nee, er moeten toch wel wat regeltjes zijn om het toch nog een beetje in de hand te houden.”

“Wel, ik vind dat we hier in Nederland toch weinig te klagen hebben. We hebben een grondwet, en we hebben onze koningin.”